

Després d'haver cantat, tots, fent un rotllo,
fan *Lo Noi de la Mare*,
i amb pur goig infantil l'acte fineixen
amb sos sabres de canya,
que entrecreuen al mig de la rodona
donant fi a la cantada.

Llavors, tots els presents, oncles, tietes,
i els avis i les àvies,
que embadalits, de joia el cor els vessa,
mirant ballar a la gentil mainada,
els cistellets, omplen
de quelcom llaminer, bones viandes,
i a les mans els hi posen, llepolint-los,
rica fruita del temps, assaonada.

Un grisu fi, molt fi; de tant fi gelat
que congria el Montseny, quan les nevades
l'han emblanquit dels peus fins a les cimes,
fa via a la comarca vallesana,
entafurant vessants i torrenteres;
i amb sa freda alenada
besant-la arreu, arreu, fent-l'hi carícies
d'aquelles que fins maten,
bo i rient-se del sol, que ja s'acluca,
fa presa en la mainada,
que alegrois i riallers, ja mort el dia,
van retornant a joc, amb el recapte
que han aplegat, pobrets! amb ses cantúries,
rondant, de bo, de bo, tota la tarda.

El noi de càl Caló, bala de vidre,
argent viu, rialler, retorna a casa
com ocell malaltís, que s'estarrufa,
i porta el cap sots l'ala.

No respòn als manyacs, ni a les carícies
de sa mare, i de l'àvia,
que contentes, joioses, l'esperaven
per dar-li la brenada,
puix tot moix i enrogit la febre el volta;
no té gota de gana,
i ell, tan viu, tan rialler, el greu se'l menja?
Pobret, ja l'ha agafada!

Sa mare, amorosida, prou que el besa
juntant, amb ses besades, trista llàgrima;
presagi de que el goig d'aquell mig dia
en tristesa retorni a la vespradal

III

Ja el nin és al bressol,
donant greu desconsol
a l'àvia i a la mare.
El pare no ha plegat!
Aí, quin xerabascat
hi haurà, quan vingui el pare!
Perquè aquest ja ho ha dit,
que el noi nava asquerit
fent tan mala tempura.
Elles no s'hi han parat,
i el nin, tot enfebrat,
està, que ja els apura.
El metge, ja ha vingut,
i ha dit que la salut
del nin, prou que perilla:
—Ai Déu, quin desconhort,
si acàs el noi s'ens mor!—
exclamen mare i filla!

Pobret! que està enguniós,
i roig, i neguitós;
ni fa cas del seu pare;
i aquest, amorosid,
comprèn be el viu neguit
de l'àvia i de la mare!

O, quina nit de Reis!
L'hi fan tots els remeis
per una pulmonia;
i l'àvia, amb devoció,
ja ha fet invocació
a la Verge Maria!

El nin, aclaparat,
està al bressol postrat
guaitant als que l'estimen;
s'aparta, foll, l'abrig,
perquè augmenta el fatic,
i els pares prou l'abriguen.

Els ciris encenen
que van du al Monument,
ja l'àvia de nou resa;
i el pare, concirós,
tot trist, i neguitós,
la pobre mare besa!

El nin creu veure als Reis.
Diu que van tots *marmeis*,
en mig de la febrada,
i que ell hi vol anar;
i fins es vol alzar,
cridant a la mainada!

—Déu meu!— la mare diu,
en mig del dolor viu,
i estàn de neguit presa:—
Si Vós, que tant podeu,
ara un miracle feu,
faig ferma prometensa
de guardar per a Vós
mon fill, que és tant hermós;
i en la Virtut fent via,
seguirà vostre nom,
i guarirà a tothom
essent Vós el seu guia!

Ja l'àvia se'n va al llit,
i besa al nin petit
mig desesperançada;
i amb tot son dolor greu,
l'hi don' l'últim adeu
amb l'última besada!

El nin no està quiet:
com ho ha d'estar, pobret,
si forta febre el mata!
Joguines, que demà
li havien de posà
els Reis a la sabata,
refusa, neguitós;
i els seus ulls ha clos:
—Que es mor!— la mare crida, —
i el pare s'ha espantat,
en veure el fill mimat
que va perdent la vida.

Tombant la mitja nit,
el nen sembla dormit.
Oh, sí! Ja no jemegat!
El pare, esperançat,
els ulls al Cel ha alçat
i allà, la mare prega.

El nin, ja es deixondeix;
la mare, encar sofreix,
prò més esperançada.
De bo minva el neguit;
i quan ja s'ha aclarit
la febre és amainada.

Ja l'àvia s'ha llevat.
Allà, sola, ha resat!
Poc ha dormit, la pobrel!
I bo i mirant-se al net,
que riu tot satisfet,
i sos bonics ulls obra,

— Veieu — diu — la oració
que he fet amb devoció
juntant-hi una promesa;
La Verge del Remei
ha salvat nostre rei,
per guarir ma vellesa!

Veieu, veieu, mos fills
com Déu lleva els perills
del qui creient s'hi arrima!
Ell ha fet que els remeis
ens hagin dut, pels Reis,
el què al món més s'estima!

— O, sí, — diu el Doctó,
que ha entrat. — Ja estarà bó!
Déu, no ha volgut sa vidal
I bo i prenent comiat,
cuidado, ha encarregat,
tornant-se'n desseguida.

I diu, ben apleret,
el pare, satisfet,
a sa esposa estimada:
— El què suara has dit,
refer-m'ho tot seguit.
Promesa fem sagrada,
de que hem de fer-ho tot,
fins que de Sacerdot
obtingui la llicència;
que a Déu el guiaem,
per Ell el servarem
en pag' de sa clemència.
I al nin fent mils petons,
d'aquells dolços, tant bons!
tots ploren d'alegria;
i al Cel els ulls alçant,
les gràcies van donant
a la Verge Maria.

IV

El nin, es va curar.
Ja home, va estudiar;
pels Reis, Míssa cantava.
I amb tot l'esclat del cor,
amb pur i sant amor,
sos pares emparava!
Pagant així els afanyos.
que per tants i tants d'anys
van tindre amb la padrina
que pobrel, des del cel
amb tot el seu anhel
li envià la llum divina.

ESTEVE GARRELL

TERMÓMETROS CLÍNICOS

A LA FARMACIA GASSET

Adobs químics

Importació de primeres matèries

Superfosfats minerals : Sulfat amoníac : Nitrat de sosa
Sals potàssiques : Sofres : Sulfat de coure, etc., etc.

Fabricació especial de matèria orgànica a Canovellas
Compra i venda de Cereals i Farines
Aigües potables per a arrendar

Guano

MARCA DE

Vallesà

FÀBRICA

LLUÍS SERRA I GUARDIA
GRANOLLERS DEL VALLÉS

Fàbrica: Carrer de Barcelona : Despatx central: Riçoma, 79 i 81

SUCURSAL A LES FRANQUESES : Telèfon 145